

Derefter sættes til Forhandling de *Finansministeren* vedkommende Indstillinger: Nr. 2, hvortil hører Betænkningens Nr. 11, og Nr. 3, hvortil hører Betænkningens Nr. 12, samt de uden for Betænkningen stillede Ændringsforslag, Nr. 1 af *Moestrup* til Betænkningens Nr. 10 og Nr. 5 af *Blühme* til Betænkningens Nr. 44 (se foran).

Ordføreren (Jens Busk): Til Finansministeren er foreslaaet henvist tvende Andragende, foruden at der er 2 Ændringer, som ere stillede af forskellige Medlemmer, og som jeg selvfølgelig ikke skal komme ind paa at sige et Muk om, inden jeg har hørt de ærede Ændringsforslagsstillere udtale sig, og jeg tænker endda, at jeg for en væsentlig Del kan skaane mig, fordi den ærede Minister vel nok vil svare i alt Fald paa nogle af dem. Det første Andragende findes i Betænkningen under Nr. 11. Det er fra pensioneret Sergent J. Johansen, der andrager om en aarlig Understøttelse. Denne Mand har tjent i Hæren i 25 Aar, nemlig fra 1872 til 1897, og har været Sergent siden 1875. I Foraaret 1897 blev han kasseret som for stedse udygtig til al Krigstjeneste og afskediget med en aarlig Pension af 340 Kr. Nu vil enhver kunne forstaa, at naar en Mand, som endnu staar næsten i sin fulde Kraft, og som har Familie, har det sørgelige Uheld at faa en Øjensvaghed, som gør, at han ikke kan vedblive at være Soldat, er han i allerhøjeste Grad uheldig stillet, naar han afskediges med en Pension af 340 Kr., hvilket er alt, hvad han kan faa i Henhold til Pensionsloven. Han har nu haft en Del Forretninger — navnlig har han været Mægler og lignende — som have skaffet ham nogen privat Indtægt. Jeg skal indskyde den Bemærkning, at ved hans Andragende foreligger der en Mængde Bilag, der alle vidne om, at han har været en særdeles hæderlig, flink og dygtig Soldat. Nu kommer denne Mand altsaa og beder, om han ikke foruden sin Pension af 340 Kr. kunde faa Invalideunderstøttelse, da han jo har faaet sin Svaghed i Tjenesten. Her komme vi til det gamle evigt tilbagevendende Stridsspørgsmaal. At Manden har faaet sin Svaghed i Tjenesten, er der ingen Tvivl om, men at han har faaet den ved Tjenesten, det er det, der i

Almindelighed er det værste at faa oplyst. Derfor fortænker jeg ikke Finansministeren, der jo staar som den, der skal sørge for Statens Pengekasse, i, at han undertiden er lidt tilbageholdende, men i dette Tilfælde have vi nu trængt ind paa Ministeren, og han har stillet sig saa velvillig, at han kan modtage Henvisningen. Da Manden har tjent som Soldat i 25 Aar og er afskediget uden egen Skyld, er det haardt kun at faa 340 Kr., navnlig da der er stærk Udsigt til, at Manden helt mister sit Syn. Finansudvalget er derfor enig om at anbefale det høje Ting at stemme for Henvisningen af dette Andragende til den ærede Finansminister. — Tilbage er der saa Andragendet Nr. 12 fra Husmand P. Nielsen (Dover) af Simmelkær ved Herning om Invalideunderstøttelse. Han har aftjent sin Værnepligt i 1860, og han fortæller, at han under Gymnastikøvelserne fik en Broksskade, der førte til hans Kassation i November 1860. Der er nu den ulykkelige Omstændighed herved — og det er noget, der ikke er Mandens Skyld — at man den Gang ikke havde den vise Bestemmelse, som man har nu, at naar en Mand bliver afskediget af Tjenesten, skal Grunden dertil opføres i Kassationsprotokollen. Hvis nu Mandens Udsagn er rigtigt, og det er det vistnok, efter alt hvad man kan skønne, at han under Gymnastikken har faaet denne Broksskade, er der al Grund til at imødekomme ham. Vi, der have været Soldater, have mere eller mindre set, at saadan noget let kan ske, navnlig ved Spring over Træhesten. Man kan jo faa Brok endogsaa ved Spring, naar man ikke springer paa den Maade, som bliver lært af Gymnastiklæreren. Men nu staar der ikke noget i Kassationsprotokollen, fordi det altsaa ikke forlangtes den Gang. Manden bliver nu ved at vende tilbage med Andragendet og er nu bleven en gammel Mand. At han har en Broksskade, er der ingen Tvivl om, det oplyses ved Lægeattester, og der er endda Bevis for, at den er meget slem. Vi ere derfor trængt ind paa Ministeren, og det er lykkedes os at faa Ministeren til at stille sig velvillig til Sagen, men vi have dog ikke villet forlange, at det uden videre skulde henvises; vi have henvist det til Ministerens Undersøgelse, saaledes at Ministeren